

Öğrenci C:

Eleştiri Yazısı 2 - EP Thompson ve Elizabeth J Perry

Bu sonunda kulağa biraz naif gelebilir ancak benim bu haftaki okumalarda gördüğüm ana konu: işçi sınıfı öyle spontan gelişen bir fenomen değildir. Bunun biraz naif olabileceğini söylüyorum çünkü iki metni okuduktan sonra anlıyorum ki ne kadar rakip ilgi, karşıt ajandalar, kültürel değişkenler ve sosyal gruplar varmış işçi sınıfının bütünleşmiş fenomeninde. Daha önceleri işçi sınıfının birleşik bir sosyal grup olması oldukça aşıkardı benim için. Tabii ki de emek sorunu fakirlerin, sömürülen işçilerin aklında büyük önem taşıyacaktı ve bu insanlar tabii ki de bu sorulara karşı ortak bir bağ bulacaklardı. Çoğunlukla resmedildiği üzere Marxist teori bana göre bu basitleştirmeyi cesaretlendiriyor: eğer bir grup insani fabrikaya sokup onları fazla çalıştırırsanız bir sınıf bilinci ortaya çıkar. Marx'ın kendisi aslında daha sistematik, ve kuralcı/reçeteli bir tarih formu sunuyor (ilk önce 'x' tipinde bir toplum vardır, bu 'y' tipinde bir topluma sebep olur ve sonra – bu daha henüz olmadı, ancak şüphesiz ki olacaktır – 'z' tipinde bir toplum ortaya çıkar.)

Her iki metin de bence Marx'ın merkeze aldığı kavramların formasyonunu (sınıf, emek, kapitalizm) ele almalarıyla Marxist tarihlerdir. Ancak aynı zamanda bu teorilerin kuralcı/reçeteci doğasını eleştiren eserler. İki metinde de bariz bir şekilde eksik olan Komünist Manifesto'yu okuyan ve onun etrafında toplanmış gerçek işçi hikayeleri. Onun yerine 'işçi sınıfıyla' bağdaştırılmış fikir ve pratikler ile de gelişmekte olan işçi sınıfının parçası olmayan insanlar tarafından derin bölünmelere rağmen oldukça fazla kurgulanmış. İşçi sınıfı ne spontane ne de kaçınılmazdır.

Kötü çalışma koşullarının tek başına yeterli protestolara sebep verebileceği fikri her iki eserde de eleştiriliyor. Hatta Perry'ye göre kötü çalışma koşulları ile işçi protestoları arasındaki ilişki oldukça karmaşık. Söylediğine göre işçiler sömürüldüklerinde veya ekonomik durumları kötü olduğunda illa ki de ayaklanmazlar. Hatta işçiler göreceli olarak durumları iyi olduğunda daha fazla ayaklanmaya meyillidirler. Göreceli olarak tabii ki, çünkü hayat hiç çok iyi değildi. Bu gözlem işçi ayaklanmaları ve protestolarını oldukça karmaşık bir fona yerleştiriyor. Çalışan topluluklar arasında ortak bir bilincin oluşmasını zorlaştırıcı derin uçurumlar vardı. Perry'ye burada Şanghay işçilerinin bir çoğunda asıl birlik oluşturucu olarak yöresel kökenlere işaret ediyor. Etnik ittifaklar iş tiplerinin çoğunlukla etnik çizgilerle ayrışmasından dolayı çıkıyordu. Thompson İngiltere'deki İrlanda ve Britanya'lı işçiler

arasındaki farkı, bazı açılardan Şanghay'dakine benzer, iş gücündeki etnik ayrımların olduğunu göstererek tartışıyor. Kendi 'endüstrileşme muhakkak acılı bir süreçtir. Geleneksel yaşam yapısının erozyonunu içermek zorundadır,' ifadesine rağmen bu yapıların erozyonu oldukça yavaş olmuş olsa gerek (445). Hem Şanghay hem de İngiltere'de geleneksel etnik grupların aşınması ve onların yerini işçi sınıfı bilincinin gelmesi ortak bir çaba gerektirmiş.

Eroding these "traditional patterns" took a great deal more than simply exploiting the workers. Perry convincingly shows the importance of rival political agendas in mobilizing the working class. This raises another interesting point, which is that the working class is not necessarily a communist category. It can just as easily be a conservative grouping (in the case of Shanghai, for the GMD). As a result, in the nascent stages of class development, different groups were struggling for control over what they saw (rightly) as a potentially powerful constituency. Both political ideologies had to find ways to appeal to workers beyond the immediately visible divisions of ethnicity, native place origin, skill level, or workers' specific tasks in the division of labor.

But rather than one political ideology winning flat-out, in both England and Shanghai, groups with different cultural and political goals were forced to cooperate with each other in ways that were inevitably full of tension and instability. It took both the CCP and the GMD to effectively pull off a strike at the British American Tobacco Company, for example. To use a metaphor from chemistry, this uneasy cooperation shows just how high the activation energy of class consciousness is. In a way, labor exploitation is not the catalyst that causes working class consciousness to solidify out of a variety of preexisting factors. Rather, labor exploitation is one of those factors that must be present, but is not, in it self, enough.

The importance of cultural and social phenomenon, such as religion in England, and gangs in Shanghai, in the formation of the working class consciousness was also very striking to me. It further reinforced the point that many factors must converge to produce class consciousness. At first glance, many of these factors seem to be only tangentially related to labor and economics. Thompson shows how central the Methodist tenants of suffering and postponement of gratitude were in placating the workers. Perry shows how allegiance to gangs often came before allegiance to fellow workers, also preventing cohesion.

Thompson's definition of class consciousness,

"the new class consciousness of working people may be viewed from two aspects. On the one hand, there was a consciousness of the identity and interests between working men of diverse occupations and levels of attainment. . . . On the other hand, there was a consciousness of identity of the interests of the working class . . . as against those of other classes" (807)

is in reality very hard to attain. It requires the breaking down of previously paramount forms of identity (which I think never really go away), and their replacement with another, newer form of identity. It also requires that the members of this new group believe that their interests are similar to each others' interests and yet different from the interests of other groups. Both Perry and Thompson show the difficulty and tenuousness of both these aspects.